

далъ съ голо око, па освѣнь тѣхъ види и много други, кои-то съ голо око не ся видять.

Нъ и съ тыя телескопы учени-ти ако и да сѣдять да сѣдѣнквать по цѣлы ноци и непрѣстайно глядать съ тѣхъ по небе-то, пакъ не могоха еще да прѣброять всеичкы звѣзды: милостивый Господь тѣй много ги наспорилъ, що-то такорѣчи всякой день ще искочи и ще ся мѣрне нѣкоя нова звѣзда, за коуж-то по-прѣди не ся знаяло.

Досега много нѣщо е намѣрено: сега ся знае, че звѣзды има на милліоны и че всеичкы не сѣ еднаквы. Наздраво ся знае, че звѣзды-ты напр. у Кокошкѣ-тѣ стоять все еднакво надалечъ помежду си и то безкрайно надалечъ една отъ другѣ, и че всеичкы-ты сѣ като едны слънца. Тыя звѣзды сѣ голѣмы колко-то слънце-то дори може и по-голѣмы да сѣ отъ него; а бляскать ни ся въ очи-ты като малкы звѣздицы, зашто-то сѣ много надалечъ отъ насъ. Нъ всеичкы звѣзды не сѣ като слънце-то а има и такыва, кои-то сѣ като нашѣ-тѣ земѣ: такъва е напр. *Венера*, която ся мѣсти по небе-то та изгрѣва ту вечерь като *Вечерница*, ту зарань като *Зорница*. Тая звѣзда отдалечъ ни ся види лѣскава, а тя въ сѣщинѣ-тѣ си е тъмна; лѣскава ни ся види и блящи, зашто-то като едно оглядало ни отмѣта въ очи-ты свѣтлинѣ отъ слънце-то, кое-то ѣ грѣе.

Като наше-то слънце, кое-то ни е подарилъ Милый Богъ за да ни грѣе, има по небе-то, както казахмы, тврѣдѣ много такыва слънца, нъ едны отъ тѣхъ ни ся бляскать въ очи-ты като звѣздицы а други пакъ никакъ ся не видять, зашто-то сѣ много надалечъ, и то толкова надалечъ, що-то и съ мыслѣ-тѣ си чловѣкъ неможе ги постигнѣ.